

QUADERN.

EL PAÍS | DIJOUS, 26 D'ABRIL DEL 2012, NÚM. 592

ENTREVISTA

Castellet: "És un llibre d'una plena vigència"

PÀGINA 3

REPORTATGE

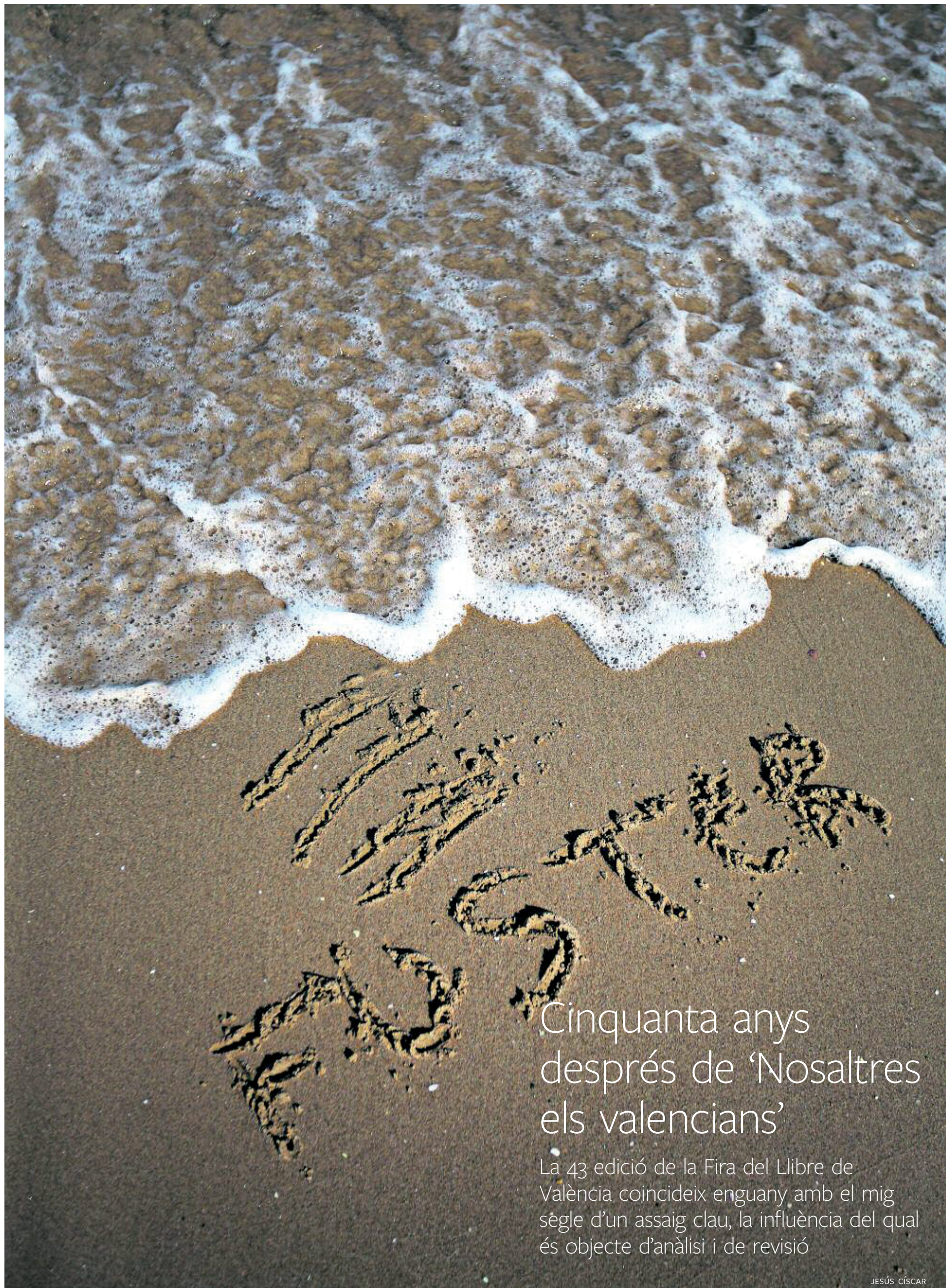
Els valencians es miren en un llibre iniciàtic

PÀGINES 4 I 5

LLIBRES

Panorama d'un any en les lletres valencianes

PÀGINA 7

Cinquanta anys després de 'Nosaltres els valencians'

La 43 edició de la Fira del Llibre de València coincideix enguany amb el mig segle d'un assaig clau, la influència del qual és objecte d'anàlisi i de revisió

JESÚS CÍSCAR

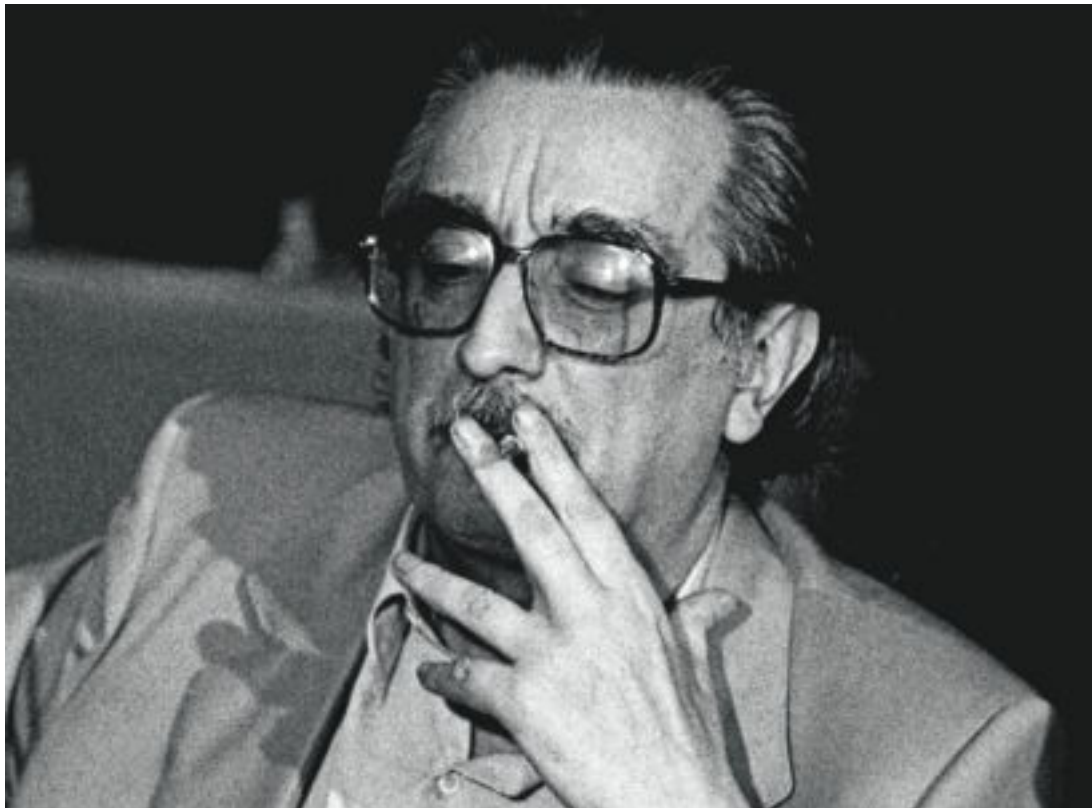
El país com a problema

La deriva del poble valencià exigia, a parer de Fuster, una resposta moral

FRANCESC CALAFAT, València

Fuster era conscient de ser un escriptor d'una cultura, d'un país, "inexistent". Viu a les catacumbes. El règim el tolerava, però no hi comptava. Més aviat la supervivència de la cultura en català era una punxa en el taló. L'escriptor es veia enmig del remolí d'un món ben a prop de l'abisme. També sabia que la soga de Franco no era eterna. Era una illa enmig d'Europa, enmig de la cultura. Per a Fuster —i per a molts— la literatura no era només efusió íntima —que també—, no podia viure en l'aire, li calia una cultura arrelada. Les excitacions que generaven els escriptors dels cinquanta s'esvaïen si no es feia res. La deriva tràgica del país exigia una resposta moral, una implicació, perquè un "poble" és una font poderosa d'identitat personal i col·lectiva, i, per tant, per a molts era una càrrega ètica irrenunciable. Calia "la nostra preocupació i la nostra acció", deia Fuster. Ell mateix urgia rigor, risc i responsabilitat. És a dir, feia falta actuar. Un primer pas era repensar la història i fabricar-se una visió de conjunt per a posar les bases de la nova etapa. Així, Fuster demanava claredat i agafar els assumptes per les ferides: netejar-los de tòpics, mites i prejudicis i auscultar, tot seguit, la història, detectar els problemes i traure'n conclusions a fi de reorganitzar els fonaments del futur i de la cultura. Una cultura que sintonitzarà amb el dial del món.

Un tema clau era revisar la qüestió valenciana i el lligam amb la resta dels territoris que fan servir la mateixa llengua. Calia fer-ho en termes moderns i de rigor. Fuster ho va fer en *Nosaltres, els valencians*. Els resultats ja els sap el lector. Fracturà la ficció d'un paradís de tòpics que imposava el règim i estimulava una altra imatge del país. Des d'aleshores, historiadors, sociòlegs o economistes s'apuntaren al tren de mirar amb ulls nous la realitat valenciana. Han passat molts anys i les coses han canviat radicalment. I no es tracta

L'escriptor Joan Fuster en una imatge dels anys vuitanta. / JORDI VICENT

Fuster demanava claredat i agafar els assumptes per les ferides

L'assaig era un trampolí per a situar-se en el moviment de la història

ara de combregar amb cada paraula seua. El seu impacte va ser fer preguntes ineludibles i aportar-hi arguments de pes, transcendents. El que preval de Fuster és la seua actitud, l'obertura mental que exigia. El dilema nostre és: serem capaços de fer els interrogants necessaris i tamar raons rellevants.

Fuster considerava que el paper subaltern que exercia el País Valencià l'abocava a la letargia més absoluta. Superar-la era as-

pirar a convertir el país en protagonista del present. Per a començar, era inajornable explicar quins eren els "déficits profunds" que impediaven ser un poble normal. Alguns historiadors apunten que la seua concepció n'és feble, perquè es basa només en la llengua i la història. Això no és cert, si més no del tot, perquè precisament si els valencians volien que tingueren valor no els restava altre remei que preservar de la seua identitat i, per aconseguir-ho, havien de cohesionar-se com a grup i tamar projeccions de futur. La cultura valenciana només podria salvar-se si oferia "productes" de qualitat i ambició.

La singularitat dels papers de Fuster és la seua força comunicativa. Presenta els temes per la implicació que poden tenir, per la seua urgència vital o social, davant els quals el lector no pot quedar indiferent. La manera directa d'apel·lar al lector, de dir-li que ell també és responsable del que passa, era novetat per la

seua gosadia en la València asfixiada de la postguerra.

L'assaig, per a Fuster, era un trampolí per a situar-se en el moviment de la història, un dispositiu des del qual "aclarir-se" provisionalment les accions dels humans. La seua mirada pot ser escèptica, però alhora mira de ser raonable i pràctica. Sap que les explicacions no són asèptiques; no hi ha fets purs, van acompanyats de valors. S'ha de ser diàfan i des d'ací ser tan assenyat com es puga. Per això li produïen urticària les postures absolutes i tota metafísica que cercara l'essència de les coses; Fuster es conformava de reconèixer-les, no perdre's en imatges inadequades, perquè el que hem de valorar és l'home, la "realitat" que va fent l'home, la "realitat" que va fent-se l'home. Avui l'amplitud de la mirada de Fuster potser ens resulta normal —de segur?—, però quan aparegué va ser un cràter en el mur del franquisme. I a això, a la seua obertura mental, no podem renunciar.

PUNT DE MIRA

Nosaltres,
25 anys

Joan F. Mira

Quan celebràvem els vint-i-cinc anys de *Nosaltres els valencians*, vam omplir molt de paper explicant què havia significat el llibre insigne, vam fer actes, simposis, conferències, i tot el que s'havia de fer. També a Sueca els amics de Fuster organitzaren, lògicament, l'acte commemoratiu que calia. Em convidaren a parlar en aquell acte, i una estona abans de l'hora vaig trucar a la porta de l'autor per mirar si faríem una xarradeta prèvia. El local de

l'homenatge era a pocs metres de casa de Fuster, i per tant no em va estranyar gens trobar-lo en pijama, cosa que era bastant habitual, com sap tothom. Però arribà l'hora de començar, jo li vaig preguntar si no es vestia per assistir a l'acte, i em va dir que no, que no hi pensava acudir, a pesar de figurar la seua presència com a peça forta del programa. Res a fer: no tenia ganes d'homenatges ni de festes. Aquell fet, i molts comentaris que recorde, em fan dubtar si Fuster ara mateix, si fóra viu, es trobaria a gust en aquesta atmosfera de culte canònic i de textos citats com escriptures. L'hagiografia no era el seu gènere literari preferit, excepte per a aplicar-hi el sarcasme o la saludable burla, i estic segur que tampoc li hauria agradat ser ell mateix objecte d'aquesta pràctica detestable. Una vida de sant és aquella que està plena, per definició, de fets sempre exemplars, i de

paraules sempre infal·liblement inspirades. Una cosa, en definitiva, molt penosa i avorrida. Del que estic ben segur és que Fuster, allà pel 1961, no es va avorrir gens ni mica: encara no era sant, ni esperava ser canonitzat, sinó que era un simple mortal extremadament intel·ligent, que llegia moltíssim, pensava, bevia, escrivia, fumava i parlava amb els amics. I que desitjava per al seu poble i país el millor dels futurs possibles. Llavors (ho recorde molt bé, i seria una esplèndida "floreta" per una vida exemplar de Sant Joan F.), apuntava fets i reflexions, notícies, citacions i tot allò que trobava que podia servir per a explicar "qui som" i "per què som com som", i quan tingué una caixa plena de paperetes, va començar a escriure el llibre necessari. El llibre va ser escrit en alguns mesos i es digué, finalment, *Nosaltres els valencians*: Fuster mateix, quan l'escriu, no sabia com s'havia de dir.

A LA LLETRA

"Nosaltres?"

Albert Garcia i Hernández

A Sueca, gener i febrer del 1962, Joan Fuster finalitzava *Nosaltres, els valencians* així: "(...) jo, i els qui vénen darrera meu, ¿no som el testimoni d'una perduració i alhora d'una renovació 'important'? No pas nosaltres, però tot allò que ens ha fet fer com som, és el que ara mereixeria d'ésser analitzat: deixem-ho per a la gent de les pròximes generacions".

Què n'han dit, aquestes generacions posteriors?

Potser era atrevit clavar un conjunt heterogeni i divers en un excessiu "nosaltres". Potser era atrevit parlar en nom de nosaltres. Un sindicalista del Port de Sagunt, un llaurador de l'Horta, un anarquista d'Alcoi, una fallera major; tots ells són valencians, però difícilment podrien identificar-se amb un nosaltres. Fuster coneixia, per exemple, l'obra de Marx (en la introducció comenta: "Per dir-ho abusant de la terminologia d'un il·lustre barbut: 'explicar' serà una invitació a 'transformar'"); i em consta que va llegir Herbert Marcuse, per posar un altre exemple. Tampoc calia oblidar l'arrasament (morts, empresonats, exiliats) que va suposar ser la darrera "regió rebel" a Franco. L'ombrívola casa de Fuster a Sueca metaforitzava aquell ambient. És a dir: no tot era històries de Renaixença.

L'any 1962 ja apuntava cap a un esclafit de lluites laborals, socials, polítiques. Crec recordar que durant aquella dècada la revista *Cuadernos para el diálogo* va publicar els resultats d'una enquesta feta a Euskadi. I manifestava la sorpresa en comprovar l'alt nivell d'assimilació a la llengua i la cultura basques dels immigrants. Igual és precipitat atribuir-ho al bon ofici d'unir lluita social i idiosincràsia que han demostrat els dirigents del País Basc. I què deien al País Valencià les generacions posteriors? La massiva manifestació demanant l'Estatut d'Autonomia va mostrar un rostre decidit que va acovardir tots els partits polítics. Encara estem pagant-ho.

Dos anys més tard, març del 1964, podem llegir en el pròleg de la segona edició: "Els grups o grupets als quals repugnaven les conclusions tàcites o confessades de *Nosaltres, els valencians* van replicar-me amb quatre escarafalls exasperats: no amb procediments racionals de refutació. I com que, de més a més, l'ofensiva tenia origen i estil de marcat aire feixistoide, es desautoritzava per ella mateixa. Mentrestant, i per falta d'interlocutors, es frustrava l'esperança d'un diàleg franc i comunitàriament lucratiu. La polèmica no fou polèmica —debat d'igual a igual i subjecte a la decència d'unes regles òbvies— ni va tocar cap qüestió de fons. Potser les circumstàncies i l'ambient no permetien res més que això...".

No. Permetien molt més, però les generacions posteriors...

JOSEP MARIA CASTELLET CRÍTIC, EDITOR I PRESIDENT DEL GRUP 62

“Nosaltres els valencians” és un llibre d’una plena vigència”

FRANCESC VIADEL Barcelona

La rebuda de Josep Maria Castellet (Barcelona, 1926) al seu despatx, en ple cor del Raval de Barcelona, no pot ser més profitosa. El crític literari, escriptor i president del Grup 62 rep afablement i tot seguit deixa anar sobre la taula uns quants sobres farcits de papers. Es tracta de l’original mecanografiat de *Nosaltres els valencians*, les proves d’impresió i les correccions del llibre per a una segona edició. A la taula hi ha també una còpia del contracte entre l’editorial i Joan Fuster. La lectura atenta del contracte confirma de nou la veracitat de la *boutade* fusteriana. En el desé punt, l’assagista, fa constar que es compromet “a regalar a l’editor un titot (en dialecte: gall d’indi) per cada reedició que l’editorial faci de l’obra”. És evident que Fuster se’n reia per dessota el seu nas aquilí —i encara ara—, de qualsevol temptació localista, també de les possibilitats remotes de reeixir en un negoci com aquell, igual que quan va escenificar la seua entrada com a soci capitalista del setmanari *El Temps* aportant una trista pesseta.

En tota aquella paperassa un punt envellida, plena de gargots, de precisions, indicacions escrites a mà per l’autor mateix, hi ha l’origen de dues aventures d’una enorme transcendència. Una, el naixement de 62, per tal com *Nosaltres els valencians* és el llibre amb què es va estrenar l’editorial el Sant Jordi del 1962, punt de referència obligat de la història recent de la cultura catalana. L’altra, és molt més suggeridora i estranya. L’aventura del naixement del País Valencià, en definitiva, el de la idea d’una societat amb voluntat de deslliurar-se de sucursalismes de tota mena, amb vocació d’estricta modernitat.

El 1962 Josep Maria Castellet encara no treballava a l’editorial on arribaria dos anys més tard, però feia temps que coneixia l’escriptor, almenys des de la sego-

na meitat dels cinquanta. “Aleshores”, repassa, “jo coneixia poc València, la seua gent... potser només la Maria Beneyto i, encara no, vull dir, personalment. Havia llegit un llibre seu en una petita col·lecció de poesia. Un dia vaig venir a fer una conferència convidat per una associació d’estudis americans. Llavors, Vicent Ventura em va dur a un bar a la plaça de l’Ajuntament on al vespre es reunia el grup i feien tertúlia. Fuster em va fer molt bona impressió. Era molt càustic, però, ens hi vam entendre: ell m’atacava i jo també”, somriu. “Després li vaig enviar el meu primer llibre, *Notas sobre literatura española contemporánea* (1955), i, partir d’aquí, iniciarem una petita correspondència”. Castellet ha deixat constància dels començaments del que fou una dilatada relació amb el de Sueca en *Seductors, il·lustrats i visionaris* (Ed. 62). El

“Era molt càustic, però, ens hi vam entendre: ell m’atacava i jo també”

“Joan Fuster fou l’intel·lectual amb més influència d’Edicions 62”

rerefons de les mítiques primeres converses poètiques a l’Hotel Formentor, celebrades al maig del 1959, i dels actes dels premis literaris de Gandia en el V centenari de la mort d’Ausàs March l’octubre del mateix any, li serveixen per a dibuixar els contorns interiors d’un Joan Fuster indagador i irònic. Uns quants anys després arribaria *Nosaltres els valencians*. Castellet recorda com va anar, tot i que per aquell temps encara no havia aterrat a l’editorial fundada sota l’advo-

Josep M. Castellet fotografiat a la seu d’Edicions 62. / CONSUELO BAUSTISTA

cació de Josep Benet pels joves Ramon Bastardes i Max Cahner, tots dos procedents de l’ambient de Montserrat.

“Fuster”, explica, “tenia una gran influència sobre ells, només comparable a la influència que exercia Josep Benet, que era el gran impulsor de totes les idees. És una relació sorprenent, la d’uns joves molt interessats pel País Valencià. Aquí era un tema que no havia interessat ningú d’aquells cercles de poetes que venien de la II Repù-

blica, no ho entenien... Curiosament, també, Fuster no fa el contacte amb aquests grups de noucentistes sinó amb el catalanisme de l’exili”. “*I Nosaltres els valencians* causà una gran sorpresa. El llibre representa l’ampliació de la visió de la cultura catalana des d’una òptica de Països Catalans, per cert, sempre tan entredita aquí a Catalunya”, afirma. “Joan Fuster serà”, assegura Castellet amb rotunditat, “l’intel·lectual amb més influència de 62, un dels fars

d’il·luminació de l’editorial... Hi ha molts detalls d’aquest pes”.

El 12 de març de 1968 Castellet ja feia quatre anys que s’ocupava de la direcció editorial de 62. Aquell dia es produeix també un fet important. L’editor presideix la publicació del primer volum de les obres completes de Joan Fuster en un acte que serveix també com a excusa per a inaugurar la llibreria Tres i Quatre de València. L’Equip Realitat tatua el local amb uns retrats de l’assagista caracteritzat d’entremaliat i divertit diable pop art. La classització de l’assagista dóna idea d’aquesta influència al·ludida per Castellet. És un fet una mica sorprenent sobre el qual Fuster es referirà en el pròleg amb la seua característica acidesa. Convertir-se en clàssic és una de les pitjors coses que li podien passar, escriurà. L’epítet li resulta, “lleugerament mortuori”. Per a Castellet el fet té una explicació molt prosaica: “Només cal veure l’ambient fusterià que hi havia a la casa, tots érem, a més, molt amics”, resumeix.

Aquell bon ambient només es ressent quan Cahner ix de l’editorial a conseqüència del fracàs d’*Enciclopèdia Catalana*, una idea que portava al cap des que el règim el va fer fora per un temps i es va haver d’establir a Perpinyà. “En el moment en què es muntava ja s’havien acabat els diners. Ningú no sabia fer enciclopèdies i allò, a més, requeria una logística, venedors, etc. Va ser una catàstrofe des del punt de vista de la gestió. I l’1 de desembre de 1969 el projecte ja estava fora de 62. Arribà Jordi Pujol, que va cercar uns prohoms, Cendrós, Carulla... i se’n va endur Cahner i l’Enciclopèdia. És clar, allò va afectar les relacions de Fuster amb l’editorial. Al cap i a la fi, era molt amic de Cahner. Vaig anar amb Bastardes a veure’l a Sueca i la cosa es va reconduir...”, recorda.

Fuster continuà escrivint i, sobretot, influent inclús després del seu retraïment a les acaballes dels setanta en un clima d’agressions i retrets fins i tot llançats des del mateix món del valencianisme. Com siga, *Nosaltres els valencians* serà, sens dubte, un dels seus assaigs més transcendents. Mig segle després, Castellet, l’amic i l’editor, és categòric: “*Nosaltres els valencians* és un llibre d’una plena vigència”.

ASSAIG per FRANCESC CALAFAT

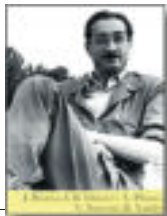
VIATGE PEL MEU PAÍS
Joan Garí i Joan V. Vicent
Editorial Tres i Quatre
València, 2012
384 pàgines

Joan Garí rememora el viatge físic i reflexiu que Fuster va descriure en *El País Valencià*, publicat ara fa cinquanta anys, amb la pretensió d’homenatjar l’escriptor de Sueca i constatar les transformacions que s’han produït en el territori (paisatgístiques, urbanístiques, econòmiques i de mentalitat) al llarg d’aquestes cinc dècades. El fotògraf Joan Antoni Vicent il·lustra el llibre amb fotografies en blanc i negre que mostren una imatge sensible a la bellesa i a la particularitat del país.

ASSAIG per ADOLF BELTRAN

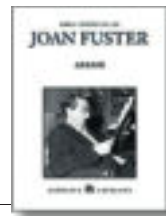
JOAN FUSTER I LA MÚSICA
Diversos autors
PUV. València, 2012
168 pàgines

La vuitena jornada Joan Fuster, celebrada a Sueca el 2010, es va centrar en la relació de l’assagista amb la música clàssica, però també amb la Nova Cançó, per als cantautors i intèrprets de la qual va escriure articles, solapes de discos, pròlegs o lletres. Aquest volum, publicat per iniciativa de la Càtedra Joan Fuster, inclou les aportacions que hi van fer Josep Iborra, Joan B. Llinares, Xevi Planas, Vicent Torrent i Rafael Xambó, així com una breu antologia de textos.

ASSAIG per A. B.

OBRA COMPLETA (ASSAIG)
Joan Fuster
Edicions 62
Barcelona, 2012

Aquest títol aplega, en realitat, dos volums en el pla de la publicació de l’obra completa de Fuster, el segon i el tercer. L’un recull tots els llibres més genuïnament assagístics que l’autor va escriure, així com alguns altres textos dispersos. L’altre inclou l’articulisme seriati que l’assagista suecà va escampar per diaris i revistes amb títol de secció estable. Es tracta d’un pas endavant ben notable en la publicació ordenada de l’obra fusteriana, una producció que permet avaluar-ne la importància i que convida a gaudir-ne

ASSAIG per A. B.

DE LLORENTE A MARX
Pau Viciano
Publicacions de la
Universitat de València
València, 2012. 272 pàgines

Subtitulat “Estudis sobre l’obra cívica de Joan Fuster”, aquest llibre de Pau Viciano afronta els tòpics fusterians i antifusterians per a revelar la complexitat de l’aproximació que l’autor de Sueca va fer als problemes identitaris i col·lectius dels valencians. La seua actitud davant la tradició valencianista anterior, la influència del marxisme en les seues posicions o els elements del seu diagnòstic del País Valencià hi són revisats i analitzats amb solvència i rigor

Els valencians es miren en un llibre iniciàtic

Persones de la cultura no vinculades a l'estudi de Fuster relaten l'experiència amb la seua obra

XAVIER ALIAGA València

Sobre *Nosaltres els Valencians*, una de les obres cabdals de Joan Fuster que enguany compleix el 50 aniversari des de la seua publicació a Edicions 62, s'han escrit rius de tinta, que se sol dir. I no cal subratllar que es tracta, segurament, de la seua obra més examinada. Fugint deliberadament de l'àmbit dels estudiosos de l'obra fusteriana, hem volgut sondejar el significat de *Nosaltres els valencians* en persones de diferents generacions, però totes associades al món de la cultura al País Valencià. Quan la llegiren per primera vegada, quin en va ser l'impacte i quina lectura en fan ara, són algunes de les qüestions que han respost per escrit a *Quadern*.

Quan es va editar l'obra, el fotògraf i doctor en geografia Paco Tortosa (Vallada, 1954) tenia huit anys. Per a ell, natural d'un poble d'interior a la Costera, el castellà que li parlaven a l'escola franquista era "una llengua estrangera". "Entre la foscor del franquisme i sent fill de jornalers sense estudis, en arribar a 10 anys no havia vist ni una sola línia ni cap paper escrit en valencià. Pensava que allò que parlava no es podia escriure, fins que un dia arribà a casa una carta de Barcelona d'una cosina de ma mare. Quasi em caigueren les llàgrimes en veure que la carta estava escrita de la mateixa manera que jo parlava", relata, com a introducció necessària per a poder explicar el xoc que li produirà llegir l'obra, ja a 20 anys. Moment de presa de consciència "d'un infant d'un poble d'interior que emigrà amb els pares a València. El context social i polític dels primers anys 70 em permeté accedir a la lectura de *Nosaltres els valencians*, on Fuster explicava claríssimament tots els meus maldecaps d'infant i d'adolescent al voltant de la meua llengua i per què el meu país era tan estrany i despersonalitzat. L'impacte que em provocà va ser sobre tot, emocional. Plorava i tot mentre avançava

va entre les seues pàgines".

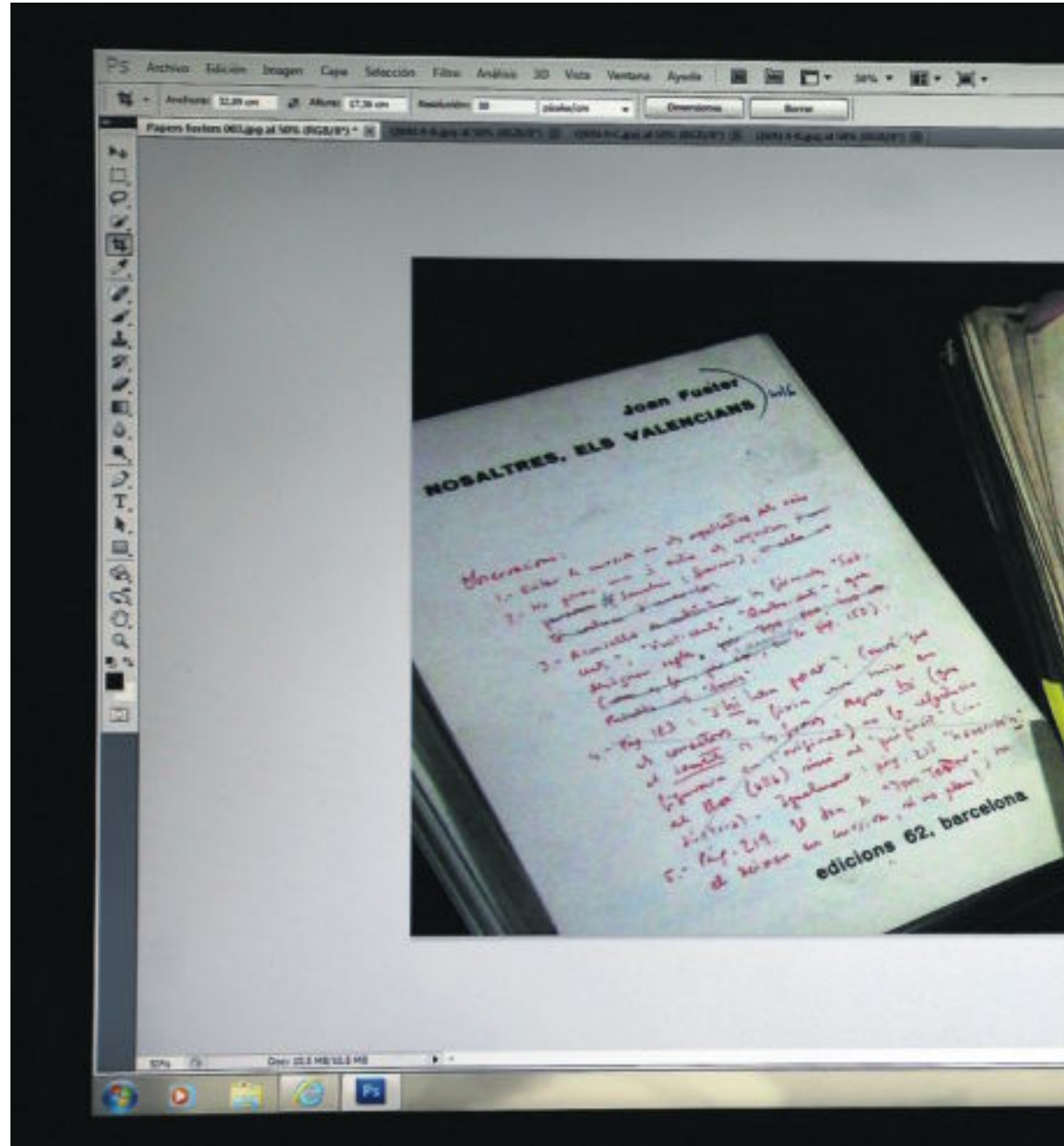
La periodista Amàlia Garrigós (Alcoi, 1965), directora del programa cultural de Ràdio 9 *Alta Fidelitat*, estudiava ciències de la informació a Barcelona. "Hi havia arribat des d'Alcoi amb el propòsit de fer-me periodista. Però, contra natura, no parlava valencià. Els meus pares es comunicaven en la nostra llengua, en canvi, a mi, s'adreçaven en castellà. Una curiosa situació que es repetia en moltes de les famílies alcoianes que van viure el *desarrollismo* industrial dels 60 i 70. És el que Fuster anomena 'procés automàtic de castellanització', que hui en dia, no s'ha interromput. Jo no usava el gentilici valencià. Per mi Alcoi era Alcoi i prou, i a tot estirar, pertanyia a la província de Ali-

Paco Tortosa:
"L'impacte que em provocà va ser sobretot, emocional"

Amàlia Garrigós:
"Tenia 21 anys quan vaig posar en pràctica el meu valencià"

Maria Josep Picó: "Va significar una porta oberta, de bat a bat, a la descoberta del país"

cante". A Garrigós, la seua condició d'alcoiana l'empenta a arregar una reflexió de l'assagista suecà: "Els alcoians no ens sentíem identificats amb les Fogueres, però tampoc amb les Falles. Aquelles icones no ens pertanyien. Com assenyala Fuster, es tracta d'una qüestió de nomenclatura: 'València és el nom d'una província i els altres valencians miraran d'accentuar llur denominació diferencial'. Atesa

la diversitat del territori, no era més lògic fer comarques que fer províncies?", apunta. I llança una reflexió final: "Tenia 21 anys quan vaig despertar i vaig posar en pràctica el meu valencià passiu. Més tard, el 1989, ja era periodista i vaig estrenar els micròfons de la ràdio autonòmica en valencià i per a les comarques, on estaven els oients potencials. Han passat 23 anys des de l'inici de l'aventura i

els pares estan pagats de veure que, amb el seu valencià d'Alcoi, es poden contar notícies, fer entrevistes o reportatges i difondre la producció musical i literària feta a casa nostra".

La periodista i divulgadora científica Maria Josep Picó (Sagunt, 1973), Premi Nacional de Medi Ambient, va tindre el seu primer contacte amb Fuster a través de *Diccionari per a ociosos*, "una obligació ràpidament

esdevinguda en autèntica delícia. Era la primera aproximació a Fuster, en anys d'adolescència, del primer tast de llibertat, de novell interès per la política, de consciència sobre la unitat de la llengua i del desvetllament absolut. Així que *Nosaltres els valencians* es plantejà com una opció voluntària i va significar una porta oberta, de bat a bat, a la descoberta del país", relata. Per a ella, el valor d'aquesta obra rau a ser

UNIVERSITAT DE VALÈNCIA
PUBLICACIONS PUV

Dijous 3 de maig a les 19:30 h. Sala Museu 2

Presentació de la segona edició del llibre

Entre aquella España nuestra y la peregrina. Guerra, exilio y desexilio,
de Arturo García

Hi intervindran: *Guillermo Palao Moreno*, president executiu del Patronat Sud-Nord
Josep Maria Jordan Galduf, catedràtic d'Economia Aplicada
Nuria Tabanera Garcia, professora d'Història Contemporània
José Ignacio Cruz Orozco, professor d'Educació Comparada
José Maria Garcia Álvarez-Coque, catedràtic d'Economia Aplicada

43 FIRA DEL LLIBRE DEL 26 D'ABRIL AL 6 DE MAIG 2012

Divendres 4 de maig a les 19:30 h. Sala Museu 1

Presentació dels llibres

Guerra, Revolución, Constitución, editat per Encarna García Moneris i Carmen García Moneris

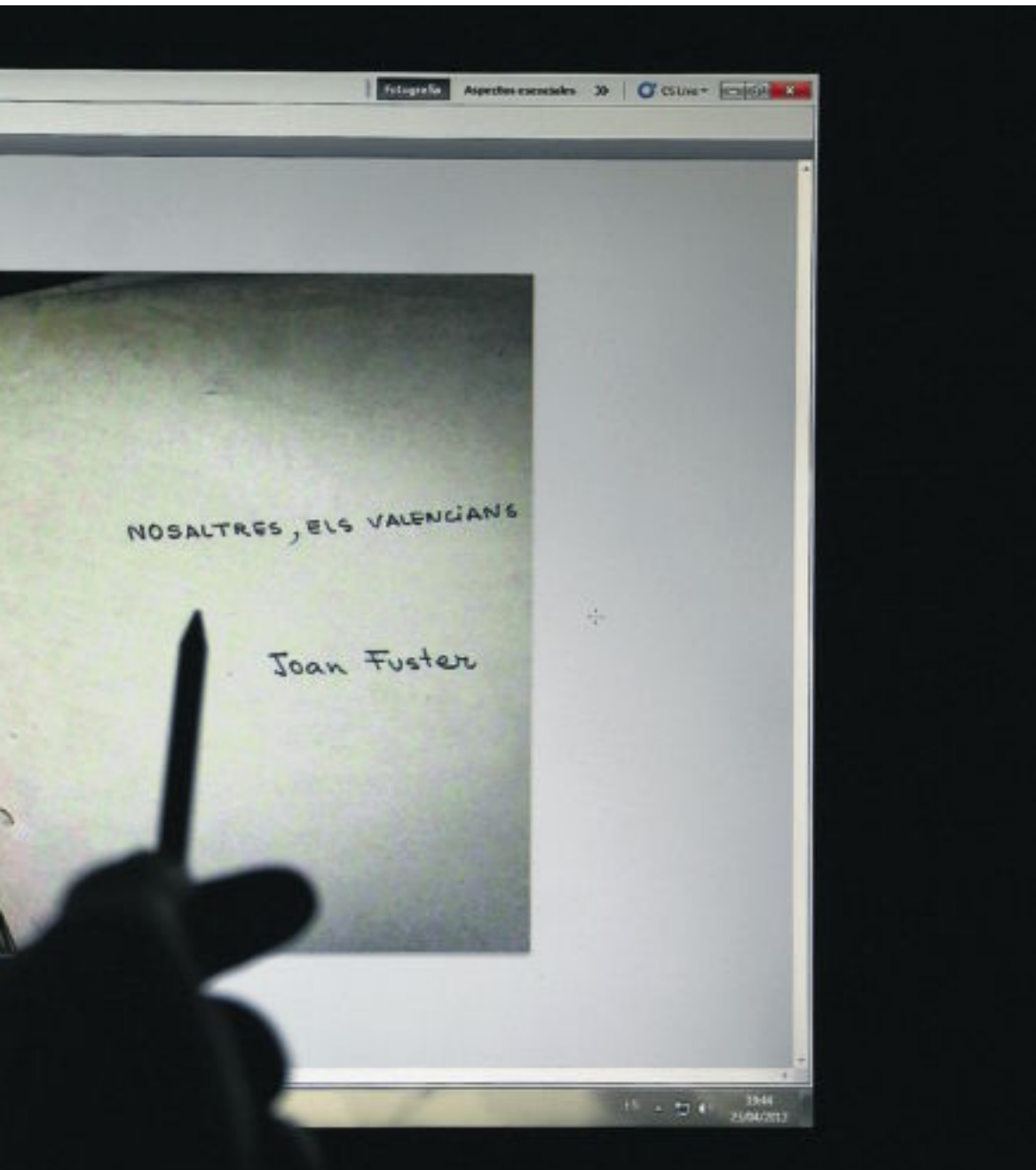
Fernando el Católico y la ciudad de Valencia d'Ernest Belenguer

La nación de los españoles, editat per Ismael Saz i Ferran Archilés

Pere Joan Porcar: coses evengudes en la ciutat y regne de València, editat per Josep Lozano

Hi intervindran: *Encarna García Moneris*, professora d'Història Contemporània de la UV
Ernest Belenguer, catedràtic d'Història Moderna de la UB
Ferran Archilés, professor d'Història Contemporània de la UV
Josep Lozano, escriptor
Vicent Olmos, editor de PUV

Correcció de proves de Joan Fuster per a la primera edició de *Nosaltres els valencians* i mecanoscrit original de l'assaig. / JESÚS CÍSCAR

“una instantània única —i també subjectiva—, a través d’un assaig fonamental que ajuda a entendre claus de la nostra societat. Tanmateix, caldria emmarcar-lo en la seua època i ser conscients que Fuster recollia la perspectiva dels anys 50, uns temps predemocràtics, al marge d’esdeveniments essencials que han continuat modelant la nostra autonomia”.

Xavi Puchades (València,

1973), guionista i dramaturg, encara que era molt jove quan va llegir *Nosaltres els valencians*, assegura: “Vaig sentir-me bastant identificat amb el que deia Fuster: els valencians no som ni carn ni peix. Més que res, per la meua condició bipolar, amb una infantesa i adolescència viscuda entre Bunyol i València, jo era mig xurro mig valencià. Quan pense en l’assaig del Fuster, m’arriben imatges d’una època

en què els pares es feien forts als vestíbuls dels col·legis condemnant poc menys que a la foguera els llibres escrits en català; les carpetes dels companys s’omplien amb adhesius de ‘No mos fareu catalans’ i, posant la cirereta, recorde González Lizondo brandant una taronja al Congrés”, recorda. “La lectura de Fuster va obrir portes, va ajudar-me a ventilar aquella atmosfera enrarida. Uns temps en què ens

ensenyaven a parlar una llengua que després no podíem practicar en un entorn social i polític advers. Molts anys després, vaig prendre la decisió d’escriure teatre en valencià i vaig trobar gent amb qui poder parlar. Hui, encara que continue sent bipolar, almenys la meua ambigua identitat no s’ha quedat coixa”, conclou.

Per raons generacionals, algunes de les persones consultades, com ara l’arquitecte Carles Dolç (València, 1949), accediren al llibre de manera quasi coetània a la seua aparició. “En el meu exemplar vaig escriure l’any que el comprí: 1964. Jo tenia quinze anys. El meu espontani valencianisme em va dur a interessar-me per un llibre que havia conegut a través de la revista *Destino* que mon pare portava a casa. Vaig llegir *Nosaltres els valencians* amb el fervor d’un jove que està descobrint el món”. En el seu balanç actual de l’obra no oblidava contextualitzar-la, però tampoc no vol amagar el que considera encerts. “En la primera lectura vaig pensar que

Xavi Puchades: “Vaig sentir-me identificat amb que els valencians no som ni carn ni peix”

Carles Dolç: “El vaig llegir amb el fervor d’un jove que està descobrint el món”

Pau Martínez: “Amb els meus ulls d’ara, la visió canvia i molt”

les nostres classes dirigents que, dissortadament, no ha perdut massa actualitat. D’aqueix llibre de Fuster sempre m’admira la mescla de raó i passió amb què està escrit”, rebla.

Pau Martínez (València, 1974) és realitzador de cinema i televisió. La seua visió ha anat variant des d’una primera lectura entusiasta del llibre, en l’època adolescent, fins a l’actualitat, en què contempla els presupòsits de l’obra amb més distanciament. “Fa uns vint anys que vaig llegir *Nosaltres els valencians*. L’experiència de tornar a llegir-ho m’ha demostrat que efectivament ja no soc ni pense com aquell xaval que a penes feia 18 anys. La primera vegada que vaig aproximar-me a l’obra de Fuster ho vaig fer amb el punt de vista d’un jove que veia Catalunya com un germà gran que ens havia de solucionar tots els problemes dins d’aqueix ens paradisiac anomenat Països Catalans. Amb els meus ulls d’ara, els d’un home que s’apropa a quaranta anys, la visió canvia, i molt”, explica. “Ara m’agrada pensar en els catalans”, prossegueix, “com uns cosins germans nostres amb qui poder entendre’ns en igualtat de condicions, però amb qui no hauríem de tindre una relació sucursalista, per dir-ho en termes fusterians, com la que tenim amb Madrid”. “El que no tinc tant clar és si sóc només jo qui ha canviat, perquè molts dels problemes que es plantejaven en el llibre continuen irresolts”, reconeix.

Una visió ben diferent de la de Carles Llinares (Alcoi, 1976), músic, antic membre de Verd-Cel i, actualment, en la formació Batà, que aporta l’opinió més sintètica. “Amb valentia i sense complexos, Fuster defineix el sentiment de ser valencià per a viure, sentir, parlar, estimar i treballar en valencià i a la nostra manera, sense pors, vergonyes ni manies”, resumeix, de manera apassionada i directa. “*Nosaltres els valencians*, l’Alcorà dels valencians, és lectura obligada per no oblidar-nos de nosaltres, és un manoll d’arrels que alimenten la vida que surt de la terra i creix cada dia un poc més, ferma i verda com una carrasca. Amb Fuster a les mans ja poden vindre d’Almansa o d’onsevulla”, afeg amb esperit metafòric.

Fuster resolva el problema, en les relectures posteriors, al llarg dels anys, he pensat que, en realitat, el plantejava. Això era molt en una societat com la nostra. Les investigacions posteriors, en particular sobre la història econòmica del país, matisaren algunes de les seues afirmacions. I els debats, tan aferrissats, encara més. En *Nosaltres els valencians* hi ha una visió sagaça sobre la desídia i la submissió de

43 FIRA DEL LLIBRE DEL 26 D'ABRIL AL 6 DE MAIG 2012

Dijous 26 d'abril a les 19:30 h. Sala Museu 1

Quatre llibres sobre Joan Fuster, als 50 anys de «Nosaltres, els valencians»

Catàleg de l'exposició «Joan Fuster. Nosaltres, els valencians. 1962-2012»
 Joan Fuster i la música, de J. Iborra, J. B. Llinares, X. Planas, V. Torrent i R. Xambó
 De Llorente a Marx. Estudis sobre l'obra cívica de Joan Fuster, de Pau Viciano
 Joan Fuster: el projecte de normalització del circuit literari, de Vicent Simbor

Hi intervindran: **Antoni Ariño**, vicerector de Cultura de la UV
Ferran Carbó, coordinador de la Càtedra Joan Fuster
Pau Viciano, autor
Vicent Simbor, autor

ACTES PROGRAMATS PER PUV
 JARDÍ DE VIVERS / CASETA 46-47-48

Dimecres 2 de maig a les 19:30 h. Sala Museu 1

Presentació dels llibres

La química analítica, hoy y mañana, de Miguel Valcárcel Cases
 Obra completa. Joan Fuster. Assaig, editat per Antoni Furió i Josep Palàcias
 Inscripcions romanes del País Valencià VI, de Josep Corell
 Barracas del litoral mediterraneo. Catálogo de Valencia y su entorno, de Juan Antonio García Esparza

Hi intervindran: **Esteban Marcillo**, rector de la Universitat de València
Miguel de la Guardia, catedràtic de Química Analítica de la UV
Ferran Carbó, coordinador de la Càtedra Joan Fuster
Ferran Grau, professor de Filologia Clàssica
Juan A. García Esparza, professor d'Enginyeria Mecànica i Construcció de la UJI

CARTES DE PROP

Cinquanta anys després

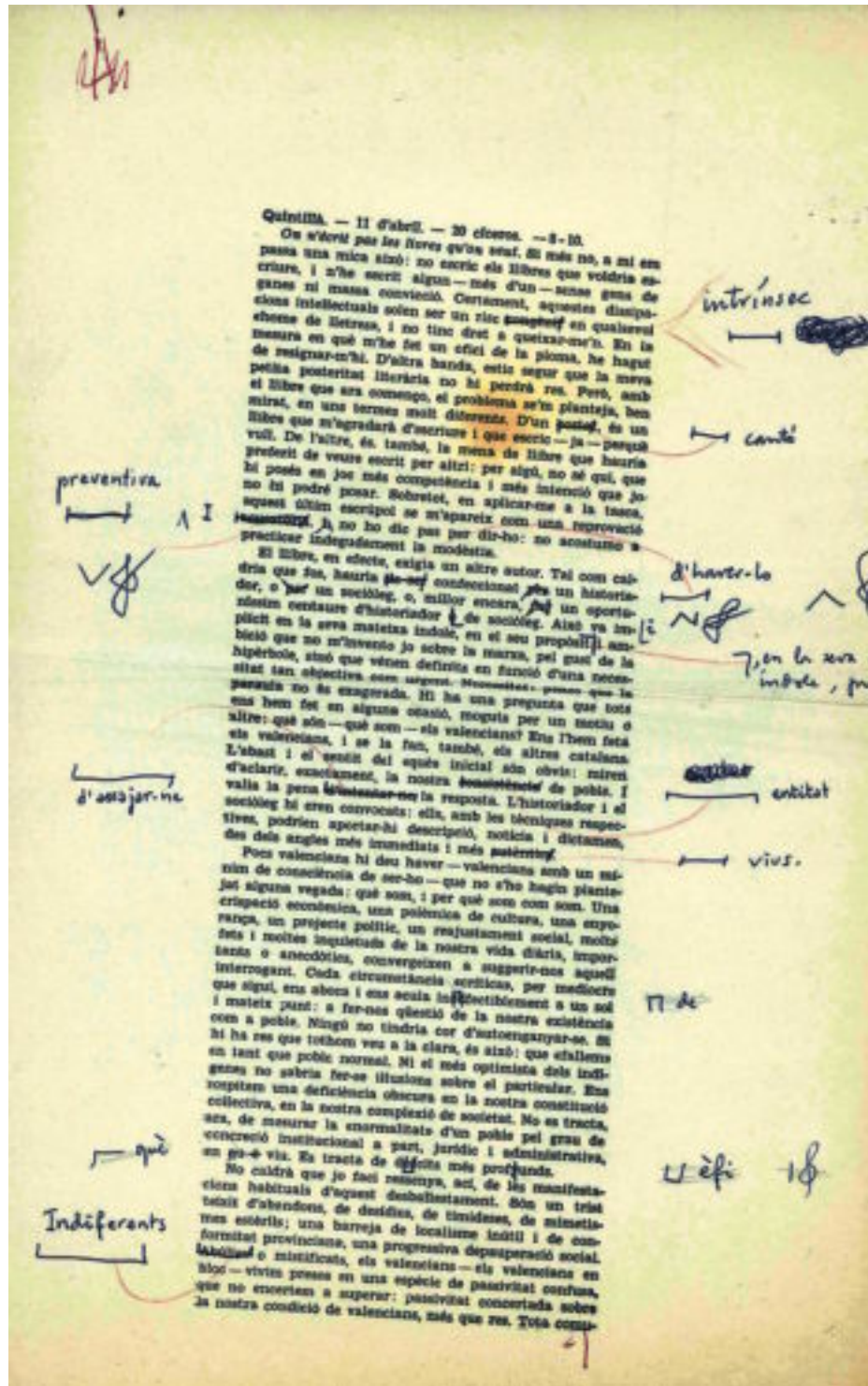
Enric Sòria

En aquest sant Jordi, el record de Joan Fuster ha estat molt present per dos motius importants: perquè finalment s'ha reprès la reedició de les obres completes de l'assagista valencià, i perquè enguany fa mig segle de l'aparició d'un llibre, *Nosaltres els valencians*, que ha influït enormement tant en la política com en la cultura del nostre país.

No hi ha dubte que *Nosaltres els valencians* és un llibre important i, en certs sentits, fundacional. Per a alguns valencianistes, més que un llibre, és el llibre, i suscita una veneració que, al seu autor, que era un escèptic tenaç, el feia riure i també l'irritava. Aquesta veneració ha conjurat tot un aplec d'anècdotes encomiàstiques al voltant seu. És comprensible. Els seus devots reneixen un culte a Joan Fuster, com a profeta o heroi fundador, prou arquetípic, mentre que els seus detractors el tracten pitjor que un heretge sense haver-lo llegit, perquè, per descomptat, els llibres dels heretges es cremen, però no es llegeixen.

Quant a l'anecdota, és cert que *Nosaltres els valencians* es va haver d'escriure molt de pressa, perquè era un encàrrec d'última hora. Fuster el va redactar —i ho recordava amb cert orgull— en un rampeu de cafés, whiskys, núvols de tabac i matinales heroiques. L'anècdota ha transcendit perquè subratlla qualitats numinoses: l'esforç hercúli i la inspiració febril de l'escriptura. Amb tot, és possible que aquestes "condicions de producció" (per usar la terminologia de l'època) afectaren l'estructura del llibre, que a estones és una mica esfilagarsada i dissol la línia cronològica que l'enmarca en una sèrie de meandres argumentatius recurrents. Les idees, en canvi, s'exposen sempre amb claredat meridiana. És obvi que Fuster deia la veritat quan afirmava que no va fer més que abocar al paper una sèrie d'idees que ja feia molts anys que l'inquietaven. Per això, perquè al darrere hi havia una reflexió d'anys sobre el nostre país, el fons del llibre és molt coherent, i les seues suggestions, esmoladament articulades.

En canvi, els devots fusterians, a fi d'arredonar la llegenda exemplar, solen fer dues afirmacions més matisables: que *Nosaltres els valencians* va provocar una onada d'indignació entre la dreta cerril que ens ha tocar en sort, que culminà en la cremà de la seua efigie en una falla (i més tard en atemptats amb bomba), i que el llibre va ser el llevat fundacional de la generació d'intel·lectuals que impulsaren el valencianisme dels anys 60 i 70. En realitat, ben poca gent va llegir *Nosaltres*

Correcció de proves de Joan Fuster per a l'edició de *Nosaltres els valencians*.

els valencians amb irritació, perquè la gent que aquest llibre podia irritar no llegia en valencià mai. Ni en sabia, ni en veia la necessitat. Cert que en la premsa van aparèixer algunes protestes molt col·lèriques, però tan aïllades que no provo-

caren massa esguits. El que desfermà l'ultratge col·lectiu va ser un altre llibre, *El País Valencià*, una guia de viatges escrita amb amabilitat, però on s'intuïa, en un idioma accessible, l'heterodòxia de la mirada que Fuster estenia sobre el seu país.

I com que ací el van entendre, el van atacar. Que Fuster se sorprenguera perquè un llibret tan bonhomíós provocara una resposta tan brutal, indica que sempre va ser ingenu respecte a la fulminant eficàcia del populisme de masses. És cert que el llibre autènticament provocador, i el que postulava un projecte per al nostre país, era el que ara fa 50 anys; però això, en bona mesura, se'ls escapà als seus enemics. No el van llegir des del principi.

Quant als joves valencianistes de llavors, Fuster els influí molt, sens dubte, però aquest influx no va ser tan exhaustiu com s'ha dit. Tenien moltes coses en comú, i l'admiraven, però també en discrepaven en qüestions de detall, o no tan de detall. Per això, els pocs conats de debat civilitzat amb Fuster i la seua obra provenen de la gent que els devots diuen que n'eren els fills i que en tot cas n'eren els hereus. Alfons Cucó no compartia les posicions polítiques de Fuster; el nacionalisme de J. F. Mira tampoc és un calc del fusterià; Manuel Ardit li discutí aspectes històrics; Ernest Lluch va fer una esmena a la totalitat del seu plantejament econòmic; també Lluís Aracil marcà distàncies. És el que cal esperar d'un món intel·lectual viu: es fan

Fuster deia la veritat quan afirmava que no va fer més que abocar al paper una sèrie d'idees que l'inquietaven

'Nosaltres els valencians', en el que té de proposta i de repte, encara és un llibre que val la pena llegir i discutir

propostes i es debaten, i del debat naix la llum. Les circumstàncies del valencianisme, sempre precàries, no permeteren que aquest debat prenguera cos en el seu moment, i després se l'erigí en el text canònic d'un moviment resistencial. *Nosaltres els valencians* ocupa encara avui un lloc massa isolat dins de les temptatives que hem fet els valencians d'explicar-nos a nosaltres mateixos. El primer a patir-ho en va ser l'autor, que era un gran polemista i es va quedar amb les ganes d'exercir-ne. Cal dir que és una llàstima, precisament perquè parlem d'un llibre intel·ligent i provocador, ple de virtuts potencialment fructíferes, que volia estimular un gran diàleg. I el va estimular, però en una escala i amb unes repercussions menors de les que mereixia. Potser per això, al cap de 50 anys, *Nosaltres els valencians*, en el que té de proposta i en el que té de repte, encara és un llibre que val la pena llegir i discutir. No és un monument, sinó una aposta, i es manté viu.

Un tros de cel
Isabel-Clara Simó

Ombres en la nit
Ferran Torrent

El quadern de les vides perdudes
Silvestre Vilaplana

www.bromera.com
edicions
bromera

Signen les seues novetats a la Fira del Llibre de València (casetes 28 i 29)

Pasqual Alapont, Berna Blanch, Fina Girbés, Juane Gumbau, Enric Lluch, Gemma Lluch, Urbà Lozano, Rubén Luzón, Xavier Minguez, Anna Moner, Eva Peydró, Josep Piera, Raquel Ricart, Paco Romeu, VerdCel. Consulta el calendari complet d'activitats a www.bromera.com.